

Salomos Höga Visa.

Den sanna kärleken.

I Kapitlet.

Salomos Höga Visa.

2. Han kysse mig med sin muns
kyssar, ty din kärlek är bättre än vin!

3. Skön är dina oljors lukt, ditt
namn är en utgjuten olja; därför
älska dig alla jungfrur.

4. Drag mig efter dig! Låt oss fly!
Konungen har fört mig till sina salar.
— Låtom oss fröjdas och glädjas öf-
ver dig, låtom oss prisa din kärlek

mer än vin! Rätt göra de som älska
dig. —

5. Svartbrun är jag, — men täck —
Jerusalems döttrar! såsom Kedars
täkt — såsom Salomos pauluner. —

6. Sen ej på mig, att jag är så
svartbrun, ty solen har bränt mig!
Min moders söner vredgades emot
mig och satte mig till vingårds-
vakterska. Min egen vingård vaktade jag
icke.

7. Säg mig du, hvilken min själ kär
hafver: Hvar vallar du din hjord,
hvar låter du den lägga sig om mid-

dagen, att jag ej måtte komma såsom en beslöjad till dina stallbröders hjordar?

8. Om du ej vet det, du skönaste bland kvinnor, så gå i fårahjordens spår och valla dina getter vid herdarnes lägerställen!

9. Vid ett sto för Faraos vagnar liknar jag dig, min älskade.

10. Dina kinder äro sköna med sina smycken, din hals med sina pärlor.

11. Vi vilja göra dig smycken af guld med silfverpunkter.

12. Så länge konungen dröjde vid sin taffel, spred min nardus sin välukt.

13. Min vän är för mig ett myrrenippe, som hvilar i min barm.

14. Min vän är för mig en koferkläse, från vingårdsfälten vid Engedi.

15. Si, skön är du, min älskade, si, skön är du, du dufvoögd!

16. Si, skön är du, min vän, och täck; och vår brudsång är den gröna marken.

17. Bjälkarne i vårt hus skola vara af cedrar, vår panelning af cypresser.

2 Kapitlet.

Jag är en blomma ifrån Saron, en lilja ifrån dalarne.

2. Som en lilja ibland törnen, så är min älskade bland andra jungfrur.

3. Som en apel ibland skogens träd, så är min vän bland ynglingar. I dess skugga älskar jag att sitta, och dess frukt är ljuflig för min gom.

4. Han förer mig till vinpresshuset, och hans banér öfver mig är kärlek.

5. Stärken mig med drufvokakor, vederkvicken mig med äpplen, ty jag är sjuk af kärlek!

6. Hans vänstra hand är under mitt hufvud, och hans högra hand omfamnar mig.

Hög. v. 8: 3.

7. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid markens hindar och galler: Väcken icke, uppväcken icke den älskade förrän henne själf lyster!

Hög. v. 3: 5. 8: 4.

8. Jag hör min vän. Si, där kommer han, hoppande på bergen, springande på höjderna.

9. Min vän är lik ett rådjur eller en ung gasell. Si, där står han bakom vår vägg, han blickar in igenom fönstren, han skyntar fram genom gallren.

10. Min vän talar till mig och säger till mig: »Statt upp, min älskade, min sköna, och kom!

11. Ty si, vintern är förliden, regnets tid är förbi, den har gått sin kos.

12. Blomstren visa sig på marken, sångens tid är kommen, och turturdufvans röst höres i vårt land.

13. På fikonsträdet mogna bären, och vinstockarne stå i knopp och sprida sin välukt. Statt upp, min älskade, min sköna, och kom!

14. Min dufva! I klippans remnor, i klyftans gömsle visa mig ditt anlete, låt mig höra din stämma! Ty din stämma är ljuv, och ditt anlete är täckt.

15. »Låt oss hjälpas åt att fånga råfvarne, de ~~stora~~ råfvarne, som förstöra vingårdarne; ty våra vingårdar stå nu i knopp.»

16. Min vän är min, och jag är hans, där han går i vall ibland liljor.

17. Till dess dagen svalkats och skuggorna försvunnit gå omkring, lik ett rådjur, min vän, och lik en ung gasell på Betersbergen! 2 Sam. 2: 29.

3 Kapitlet.

På mitt läger nattetid sökte jag honom, som min själ älskar, jag sökte honom, men jag fann honom icke.

2. Jag vill stå upp och gå omkring i staden på gatorna och på torgen, jag vill söka honom, som min själ älskar. Jag sökte honom men jag fann honom icke.

3. Mig funno väktarne, som gingo omkring i staden. »Hafven I sett honom, som min själ älskar?»

4. Knappt hade jag gått förbi dem, förrän jag träffade honom, som min själ älskar. Jag tog honom fatt och släppte honom icke förrän jag hade fört honom till min moders hus och till min fostrarinnas hem.

5. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid markens hindar och gasser: Väcken icke, uppväcken icke den älskade förrän henne själf lyster!

6. Hvem är hon, som stiger upp från öknen såsom rökstoder, kringdoftad af myrra och rökelse af alla krämarens kryddor?

7. Si, bärstolen där är Salomos. Omkring den gå sextio hjältar af Israels hjältar.

8. De bära allesamman svärd och äro inlärde till krig. Enhvar bär sitt svärd vid sidan, till skydd mot nattens faror.

9. Konung Salomo har gjort sig en vagnskorg af träd från Libanon.

10. Han har gjort dess fötter af silfver, dess ryggstycke af guld, dess säte af purpur. Dess inre är belagdt med en matta, en kärleksskänk från Jerusalems döttrar.

11. Kommen ut och sen, I Zions döttrar, huru konung Salomo bär den krona, hvarmed hans moder har krönt honom på hans förmälningsdag och på hans hjärtas glädjedag!

4 Kapitlet.

Si, skön är du, min älskade, si, skön är du. Dina ögon äro såsom dufvor bakom din slöja; ditt hår är likt en hjord af getter, som lägga sig vid Gileads berg.

2. Dina tänder äro såsom en hjord af klippta får, som stigit upp ur badet, hvilka alla bära tvillingfoster, och ingen ibland dem är ofruktsam.

Hög. v. 6: 4, 5.

3. Såsom ett rosenfärgadt snöre äro dina läppar, och din mun är täck; såsom den ena hälften af granatträdet's äpple är din kind bakom din slöja.

Hög. v. 6: 6.

4. Din hals är såsom Davids torn, som är byggdt att hänga vapen i, och där sköldar, hjälterustningar af alla slag, hänga tusentals.

5. Dina två bröst äro såsom tvenne rådjur, ett tvillingpar af en gasel, som gå på bete ibland liljor.

6. Till dess dagen svalkats och skugorna försvunnit vill jag gå till myrraberget och till rökverksskullen.

7. Skön är du i allo, min älskade och på dig är ingen fläck.

8. Kom med mig från Libanon, min brud, med mig från Libanon! fly bort från Amanas spets, ifrån Senirs och Hermons spetsar, från lejonkulorna, från leopardbergen!

9. Mitt hjärta har du tagit, min syster, min brud! Mitt hjärta har du tagit med ett af dina ögonkast och med en ked på din hals.

10. Huru skön är din kärlek, min syster, min brud! Huru är icke din kärlek ljufvare än vin, och dina oljors lukt ljufvare än alla andra kryddor!

11. Af sötma drypa dina läppar, min brud! Under din tunga är honung och mjölk, och dina kläders lukt är såsom lukten ifrån Libanon.

12. En kringstängd örtagård är min syster, min brud, en kringstängd källa, en förseglad brunn.

13. Från dig har vuxit upp en lustpark af grauatträd med kosteliga frukter, koferbuskar och nardusplantor,

14. nardus och saffran, kalmus och kanel och alla slag af lukträd, myrra, aloë och alla slag af ädla kryddor.

15. En örtagårdskälla är du, en brunn med lefvande vatten och en ström från Libanon.

16. Vak upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind! Blåsen på min örtagård, att dess välluktsångor må spridas vidt omkring!

Min vän komme till sin örtagård och äte af dess ädla frukter!

5 Kapitlet.

Jag har kommit till min örtagård, min syster, min brud, jag har skördat min myrra och min balsam, jag har ätit min honungskaka och min honung, jag har druckit mitt vin och min mjölk. Äten, vännen, dricken och berusen eder, mine älskade!

2. Jag låg och sof, men mitt hjärta var vaket. Då hörde jag min vän, som klappade och sade: »Låt upp för mig, min syster, min vän, min dufva, min fromma! ty mitt hufvud är öfersköldt af dagg, mina lockar fuktade af natten».

3. Jag hade afklädt mig min kjortel. Hvi skulle jag åter sätta den på mig? Jag hade tvagit mina fötter. Hvi skulle jag smutsa dem?

4. Då vinkade min vän med handen ifrån fönstret, och mitt hjärta rördes öfver honom.

5. Jag stod upp för att öppna för min vän, och mina händer dröpo af myrra, och myrradropp från mina finger föll ned på regelns handtag.

6. Jag gick att öppna för min vän, men min vän var borta och försvunnen. Jag var utom mig af hans ord. Jag sökte honom, men fann honom icke, jag ropade honom, men han svarade mig icke.

7. Mig mötte väktarne, som gingo omkring i staden. De som höllo vakt vid murarne slogo mig och stötte mig och lyfte slöjan af mig. Jerusalems döttrar!

8. Jag besvär eder: finnen I min vän, så sägen honom, att jag är sjuk af kärlek!

9. Hvad är din vän för mer än andra, du skönaste bland kvinnor? Hvad är din vän för mer än andra, att du besvär oss så?

10. Min vän är hvit och röd, högre än mångtusén.

11. Hans hufvud är gediget guld, hans lockar hängande som palmlöf, svarta såsom korpen.

12. Hans ögon likna dufvor utmed vattubäckar, badande i mjölk, liggande i sin infattning.

13. Hans kinder äro såsom krydd-sångar, såsom örtekullar; hans läppar äro liljor, drypande af myrradropp.

14. Hans händer äro ringar af guld, fullsatta med krysoliter, hans lif är ett konststycke af elfenben, öfversåladt med safirer.

15. Hans ben äro pelare af marmor, uppställda på underlag af guld; hans anblick är såsom Libanons, ståtlig är han såsom cedrarne.

16. Hans mun är idel sötma, och allt hans väsende behag. Sådan är min vän, och sådan är min käraste, I Jerusalems döttrar!

17. Hvert är din vän gången, du skönaste bland kvinnor? Hvert har

din vän vändt sig? Vi vilja söka honom med dig.

6 Kapitellet.

Min vän har gått ned till sin örtagård, till sina örtesaugar, att valla sin hjord i örtagårdarne och att plocka liljor.

2. Jag är min väns, och han är min, där han går i vall ibland liljor.

3. Skön är du, min älskade, såsom Tirza, skön såsom Jerusalem, förskräcklig såsom härskaror.

4. Vänd dina blickar bort från mig! de komma mig att darra. Ditt hår är såsom en hjord af getter, som löpa ned ifrån Gileads berg.

5. Dina tänder äro såsom en-hjörd af får, som stigit upp ur badet, som alla bära tvillingfoster, och ingen af dem är ofruktsam. Hög. v. 4: 1, 2.

6. Såsom den ena hälften af granatträdet äpple är din kind bakom din slöja. Hög. v. 4: 3.

7. Sextio drottningar äro där inne och åttio frillor, och af jungfrur en skara utan tal.

8. Hon ensam är min dufva, min fromma, sin moders första dotter, sin fostrarinnas älsklingsbarn. De unga jungfrur sågo henne och skattade henne lycklig, och dröttningar och frillor prisade henne.

9. Hvem är hon, som blickar såsom morgonrodnaden, skön såsom månen, ren såsom solen, förskräcklig såsom härskaror?

10. Till hassellunden gick jag ned för att betrakta dalens grönska, för att se till, om vinträdet hade slagit ut och om granatträden blommade.

11. Jag betänkte mig ej; min håg satte mig på Amminadabs vagnar.

12. Vänd om, vänd om, du jungfru ifrån Sulem! Vänd om, vänd om, att vi få se på dig! — Hvi viljen I se på en jungfru ifrån Sulem, såsom på en danserska från Mahanaim?

7 Kapitellet.

Huru täck är i sandalerna din gång, du dotter af en furste! Dina höf-

ters hulfv är såsom smycken, gjorda af en konstnärns hand.

2. Din naffe är en rundad skål; må vinet aldrig tryta! Ditt lif är en hvetskyl, kringgårdad af liljor.

3. Dina två bröst äro såsom tvenne rådjur, ett tvillingpar af en gasell.

4. Din hals är lik ett torn af elfenben, ditt ögonpar är såsom Hesbons dammar vid porten Bat-Rabbim, din näsa är lik det torn på Libanon, som vetter emot Damaskus.

5. Ditt hufvud bär du högt såsom Karmel, och mörkt såsom purpurn är ditt hufvudhår; en konung är fängslad i dess lockar.

6. Huru skön är du, och huru täck, min älskade, i kärleks lekar!

7. Din växt är lik palmens, och dina bröst äro såsom drufvoklasar.

8. Jag tänkte: jag vill stiga upp i den palmen och hålla mig fast i dess grenar, och dina bröst skola blifva såsom vinstocksklasor, och din andedräft doftande som aplar,

9. och din mun såsom bästa vin, -- som lätt rinner ned i min vän och fuktar våra läppar i sömnen.

10. Jag är min väns, och till mig står hans begär.

11. Kom du, min vän, låt oss gå ut i marken och söka nattkvarter i byarne!

12. Och låt oss stiga tidigt upp och gå till vingårdsfälten för att se till, om vinträdet har slagit ut och dess knoppar öppnat sig och om granatträden blomma. Då vill jag gifva dig min kärlek.

13. Där skola alrunorna sprida sin vällykt, och vid våra dörrar skola växa alla slag af ädla frukter, nya och äfven gamla, hvilka jag har spart åt dig, min vän.

8 Kapitlet.

O att du vore min broder, att du hade diat min moders bröst! Jag finge då kyssa dig, hvarhelst jag funne dig på vägen, och ingen skulle häda mig.

2. Jag skulle då föra dig in uti min moders hus, du skulle där undervisa

mig, jag skulle räcka dig kryddadt vin, mitt granatträds must.

3. Hans vänstra hand är under mitt hufvud, och hans högra hand omfamnar mig.

Hög. v. 2: 6.

4. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, hvi skullen I väcka, hvi skullen I upväcka den älskade förrän henne själf lyster?

5. Hvem är väl hon, som kommer ifrån öknen, stöljande sig vid sin vän?

Där under apeln väckte jag dig. Där borta är rummet, där din moder födde dig, där hon, som födde dig, blef förlöst med dig.

6. Lägg mig som ett signet på ditt hjärta, som ett signet på din arm! ty kärlek är stark såsom döden, dess nitälskan är hård såsom dödsriket, dess glöd är en elds glöd, en Herrens låga.

7. Starka vatten kunna icke släcka kärlek, och strömmar ej förkväva den. Om någon, för att vinna kärlek, än gäfve ut allt gods han äger i sitt hus, man skulle blott förakta honom.

8. Vi hafva en liten syster, som ännu icke hafver några bröst. Hvad är att göra med vår syster, på den dag då hon blir efterfrågad?

9. Blir hon en mur, skola vi därpå bygga en skans af silfver, och blir hon en dörr, skola vi tillspärra den med en planka af ceder.

10. Jag är en mur, och mina bröst äro såsom fästningstorn; därför är jag i hans ögon såsom en som finner frid.

11. Salomo äger en vingård vid Baal-Hamon. Den vingården har han lejt ut åt förpaktare, af hvilka hvar och en betalar tusen siklar för dess frukt.

12. Min vingård, som är min, den är i min egen vård. Dig, Salomo, tillkomma de tusen och dem som vakta dess frukt de två hundra.

13. Du jungfru, som vaktar dessa gårdar, några vänner lyssna till din stämnia. Låt mig höra den!

14. Fly, min vän, lik ett rådjur och lik en ung gasell på bergen, som dofta af örters vällykt!

Hög. v. 2: 17.